

[Kaj Hansen.]

Winnie Russell, at socialdemokratiet ikke kunne gå ind for forslaget, fordi det stred imod boligforliget, og så spurgte jeg, hvorfor det stred imod boligforliget, men det fik jeg intet svar på.

Jeg står her med socialdemokratiets og LOs store beskæftigelsesplan »Sådan får vi folk i arbejde«, hvorpå der står, at det er en dokumentation. Dér siger man for det første, at det økonomiske råd i sin seneste rapport peger på, at det samlede årlige antal påbegyndte boliger næppe vil overstige godt 30.000 pr. år frem til 1980. Videre siger man, at det i henhold til boligforliget fra 1974 er et af hovedmålene at sikre en nyopførelse af 40.000 boliger årligt. Endelig kommer man med et forslag om opførelse af yderligere 10.000 boliger om året, så at målsætningen på 40.000 boliger sikres, og siger, at det indebærer en samlet direkte og indirekte merbeskæftigelse for 18.000–20.000 personer.

Så må jeg spørge: det, man skrev dengang i denne dokumentation, stred det også mod boligforliget? For der er jo noget, der halter her. Man kan ikke give befolkningen den opfattelse, at man vil komme med et sådant forslag om 10.000 boliger, for så, når det ligger på bordet – ganske vist fra andet hold – at sige, det strider mod boligforliget.

Må jeg endelig spørge fru Winnie Russell: strider det også mod boligforliget at få bygget de 40.000 boliger om året – for det er jo det, det drejer sig om – og hvis ikke, hvorfor vil socialdemokratiet så ikke selv fremsætte et sådant forslag? Man kan ikke både blæse og have mel i munden, og det her kræver et klart svar. Hvor står man i denne sag? Vil man ikke bygge de 40.000 boliger af hensyn til boligforliget, eller hvad er årsagen? Kom dog ud af busken og lad os få en forklaring!

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes med 131 stemmer mod 16.

Formanden:

De fem følgende sager på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb m. v. ved ændring af merværdiafgiften til 18 pct.).

(Lovf. nr. L 238. Fremsat 1/9 77. Første behandling 1/9 77. Betænkning 1/9 77. Anden behandling 5/9 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Tove Jørgensen (DKP):

Vi er nu kommet til den sidste gruppe lovforslag, der skal tages stilling til i denne samling, og de skal ligesom danne en afslutning, et punktum finale, hvor hele tinget rejser sig op og enstemmigt giver kompensationer til de gamle, fordi det simpelt hen er så ringe, at der ikke er noget at stemme imod. Jeg føler her trang til at complimentere socialdemokratiet, fordi det i denne samling er lykkedes dem at sno sig, at gå på kompromis, at foretage alle mulige krumspring – også nogle, man ville have forsvoret de ville vove – kun for at undgå én altoverskyggende fare, én afgørende risiko, nemlig den, at de i praksis kom til at gennemføre deres eget politiske program. Den risiko har de undgået ved at undlade at fremsætte konkrete lovforslag i overensstemmelse med den beskæftigelsesplan, de gik til valg på, og derved har man undgået, at spørgsmål som forbedret social service, styrkelse af det almennyttige byggeri og bekæmpelse af inflationen kom til afstemning her i salen – man kunne jo have risikeret, at der var flertal for nogle af dem! Bagefter kan man i massemedierne på ny henvende sig til lønmodtagerne og bilde dem ind, at man har arbejdet for hele befolkningens interesser, og at der ikke var andre muligheder. Kendsgerningerne er, at man ikke har forsøgt, at man ikke har ønsket at forsøge.

Socialdemokratiet er et parti med to ansigter, eller rettere sagt: det har et ansigt og en maske. Ansigtet viser det herinde i ly af Christiansborgs tykke mure. Den sociale maske tager man på, når der skal skrives valgprogrammer, når der skal optrædes i medierne, eller når man bevæger sig mellem almindelige mennesker. Men masker er ikke så holdbare som mennesker; før eller siden må masken falde,